

Arrest

nr. 210 788 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DEVLIES
Brusselsesteenweg 62
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DEVLIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer: S.,S. , geboren te (...)op 03.09.1974, onderdaan van Polen (Rep.) wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D. A.P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting op meerderjarige, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg, feiten waarvoor hij op 28.02.2017 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (verkrachting op meerderjarige, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 24.04.2015.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Betrokkene heeft op 17.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2003 in België verblijft, met pauze's; dat hij in het bezit is van een Poolse identiteitskaart; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij gehuwd is met A.M.T. (E+ kaart geldig tot 13.01.2020) en dat zij te Kessel-Lo woont; dat ze samen een dochter hebben, N.S., geboren op 24.03.2017 en dat zij bij haar moeder te Kessel-Lo woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij geen verblijfsplaats of familie heeft in Polen en omdat zijn vrouw en kind in België verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 18.10.2017 (tijdens zijn detentie) in het huwelijk is getreden en dat hij regelmatig bezoek ontvangt van zijn vrouw en kind. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Betrokkene heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Zijn dochter is nog zeer jong en kan zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Bovendien heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind.

Uiteraard kan zijn partner niet gedwongen worden om het Belgische grondgebied te verlaten maar dat maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. De partner en het kind kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 2003 sporadisch in België verblijft. Ondanks zijn verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen."

1.2. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aan de Heer;

naam: S.
voornaam: S.
geboortedatum: 03.09.1974
(...)
nationaliteit: Polen (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft op 17.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2003 in België verblijft, met pauzes; dat hij in het bezit is van een Poolse identiteitskaart; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij gehuwd is met A.M.T. (E+ kaart geldig tot 13.01.2020) en dat zij te Kessel-Lo woont; dat ze samen een dochter hebben, N.S., geboren op 24.03.2017 en dat zij bij haar moeder te Kessel-Lo woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij geen verblijfsplaats of familie heeft in Polen en omdat zijn vrouw en kind in België verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 18.10.2017 (tijdens zijn detentie) in het huwelijk is getreden en dat hij regelmatig bezoek ontvangt van zijn vrouw en kind. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Betrokkene heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Zijn dochter is nog zeer jong en kan zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Bovendien heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind.

Uiteraard kan zijn partner niet gedwongen worden om het Belgische grondgebied te verlaten maar dat maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. De partner en het kind kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 2003 sporadisch in België verblijft. Ondanks zijn verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting op meerderjarige, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg, feiten waarvoor hij op 28.02.2017 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding.

De aard en de bijzondere ernst van de feiten getuigen van een perverse persoonlijkheid.

Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. In de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een

seksueel object herleid. Betrokkene dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijk ernstige seksuele misdrijven.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van de middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

Onder het kopje “G) TEN GRONDE – MIDDELEN”, betoogt verzoeker onder meer als volgt:

“1) Bevel om het grondgebied te verlaten

13. Verweerder heeft aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en dit op grond van artikel 7, 1° lid, 3°, artikel 43, §1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de bevestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de "Vreemdelingenwet").

(...)

15. Artikel 44ter, 1° lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing." (eigen onderlijning).

16. De beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten uitgeleverd op 30 mei 2018 door verweerder, vermeldt nergens de verplichte termijn binnen wanneer verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten, hetgeen in strijd is met de hiervoor vermelde artikelen, en hetgeen een eerste grond tot vernietiging is van het bevel”.

2.2. Uit bovenstaand betoog leidt de Raad af dat verzoeker de schending opwerpt van artikel 44 ter, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Kernkritiek van verzoeker is dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet de termijn vermeldt waarbinnen verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten.

2.4. Verzoeker, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, is een burger van de Unie. Artikel 44 ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.”

2.5. Uit bovenvermelde bepaling blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een EU-onderdaan, de termijn moet vermelden binnen dewelke hij het grondgebied moet verlaten en dat deze termijn niet korter mag zijn dan een maand behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen.

2.6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt echter, zoals verzoeker terecht opmerkt, geen enkele termijn. Evenmin wordt gemotiveerd waarom er geen termijn wordt vermeld. De Raad kan

verzoeker dan ook volgen wanneer hij de schending van artikel 44 ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet opwerpt.

2.7. In haar nota stelt de verwerende partij op dit punt het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het in casu gaat over een uitvoeringsmodaliteit. Verzoeker zit momenteel in België een straf uit en de bedoeling is dat hij die straf verder uitzit in zijn land van herkomst aangezien hij nog niet vrijstelbaar is. Het betreft een tussenstaatse overbrenging zonder instemming (georganiseerd door de FOD Justitie). De FOD Justitie heeft alvorens te kunnen overgaan tot een tussenstaatse overbrenging een BGV nodig van de Dienst vreemdelingenzaken. Een termijn is niet mogelijk gezien verzoeker nog opgesloten zit om zijn straf uit te zitten en hij dient nu die straf verder uit te zitten in Polen. Voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming heeft de FOD justitie een BGV nodig om aan te tonen dat verzoeker hier geen recht op verblijf heeft. Het BGV wordt uitgevoerd de dag van de overbrenging vanuit de gevangenis naar de gevangenis van het land van herkomst. M.a.w. verzoeker valt eigenlijk nog onder Justitie voor zijn straf. Door geen termijn te vermelden in het BGV wordt verzoeker sowieso automatisch 30 dagen de tijd gegeven om het grondgebied te verlaten.”

2.8. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit alles niet in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen en het dus een aposteriori motivering betreft waarmee de verwerende partij de vastgestelde onwettigheid niet ongedaan kan maken. De Raad ziet ook niet in wat de grondslag is voor de stelling van de verwerende partij dat *“Door geen termijn te vermelden in het BGV [...] verzoeker sowieso automatisch 30 dagen de tijd [wordt] gegeven om het grondgebied te verlaten”* en ziet tevens niet in hoe het bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoeringstermijn van 30 dagen kan bedragen als verzoeker niet de gelegenheid krijgt om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt immers in haar nota dat verzoeker thans opgesloten zit in de gevangenis en dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd de dag van de overbrenging vanuit de Belgische gevangenis naar de gevangenis van het land van herkomst. De stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoeringstermijn van 30 dagen heeft, is trouwens strijdig met wat hogerop in de nota kan gelezen worden, met name *“Een termijn is niet mogelijk gezien verzoeker nog opgesloten zit om zijn straf uit te zitten en hij dient nu die straf verder uit te zitten in Polen”*. De verwerende partij kan ten slotte de termijn in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die getroffen wordt ten aanzien van een EU-onderdaan niet dienstig gaan minimaliseren tot een uitvoeringsmodaliteit omdat artikel 44ter van de Vreemdelingenwet dat als een wezenlijk onderdeel beschouwt van het bevel om het grondgebied te verlaten en hierin voorziet in een gebonden bevoegdheid voor de verwerende partij.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.9 De nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Immers kan in de aanhef van dit inreisverbod worden gelezen dat het inreisverbod gepaard gaat met dit bevel om het grondgebied te verlaten. Een inreisverbod is een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten – dit vloeit voort uit artikel 44nonies, eerste lid van de Vreemdelingenwet – en kan niet op zich blijven bestaan als het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat, vernietigd wordt (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middelen een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, wat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA